

Öykü Yarışması Üçüncüsü
Nihat MALKOÇ
RUMUZ: BALIM SULTAN

GÜL KOKULU NEFESLER...

*“Hararet nardadır, sac’da değildir./Keramet baştadır tac’da değildir
Her ne arar isen, kendinde ara./Kudüs’te Mekke’de hac’da değildir/*

*Sakin ol kimsenin gönlünü yıkma./Gerçek erenlerin izinden çıkma.
Eğer insan isen ölmezsin korkma/Âşığı kurt yemez uc’da değildir”
(Hacı Bektaş Veli)*

Sonbaharın hüznü, geniş balkonun önünde heybetle duran manolya ağacına saklanmıştı. Hemen yanda uzayan gülibrişim ağacının karşılıklı dizilmiş tüsü yaprakları hazanla hiç de barışık bir görüntü çizmiyordu. Gülibrişim ağacının temmuz ayında açan pembe erdişi çiçekleri parlaklığını çoktan kaybetmişti. Öte yandan sonbahar rüzgârları manolya ağacının diri yapraklarını zorluyor, beraberinde götürmek için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. Hüznün gölgesinde bakışan narin ağaçlar yeni bir mevsimi işaret ediyordu. Şiddetli esen rüzgârın yağmur getireceğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Yağmur suları pencerenin kalın camlarından süzülürken ateş içerisindeki başını pencereye dayamış, derin düşüncelere dalmıştı. Düşünüyor, sanki varılanan ömrünün muhasebesini yapıyordu. Dün, bugün, yarın... Hepsi de dört nala geçiyordu yorgun zihninden....

Yüzündeki endişe bakışlarına yansımıştı. İç sıkıntısı bütün hücrelerini çepeçevre kuşatmıştı. Gecelerini çekilmez yapan heyulalar akşamların gelişini itici kılıyordu. Büyüğüyle, küçüğüyle, kadınıyla, erkeğiyle, güzeliyle, çirkiniyle hayatından geçen bütün insanları düşünüyor; dostluğun bir yerlere kadar devam eden, bir noktadan sonra buharlaşan bir nesne olduğu düşüncesine kapılıyordu. Hayatındaki dostlar nasıl olmuş da bir anda buharlaşmıştı. Bu yalnızlığın muhasebesinden çıkanlar koca bir “hiç”ten ibaret değil miydi?

İçindeki karamsarlığı örtmek için hiçbir perde kâfi gelmiyordu. Yüreğinin dört bir yanında saltanat kuran endişeler ve kötü hisler, huzur adına ne varsa hepsini yüksek uçurumlardan aşağıya atıyor, yalnız kayalıklardan yuvarlıyordu. Yatağında uyuyamıyor, geçmişi gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Sıfırdan başlayan bir hayat yine sıfıra doğru mu yol alıyordu? Mademki sıfırdan başladı, sıfırda noktalanacak o zaman bunca yaşanmışlıkları neye sayacaktık? Zaman gerçekte basit bir algıdan mı ibaretti? Biz insanlar zaman boşluğunda debelenen garip yaratıklar mıydık? Bunca sualin karanlık dehlizlerini aşıp aydınlığa ve zihni duruluğa varmak için daha ne kadar fokurdayacaktı beynimiz? Bu yangın ne zaman sönecekti ruhlarda...

Ne zaman bitecekti gece yarısı düşünce nöbetleri? Dört duvar arasında sıkışıp kalan ruhun genişlemesi ve gerçek özgürlüğüne kavuşması neyle mümkündü? Bir anne babanın tek çocuğu olmanın cezası bu muydu? Otuz beş yaşına gelip de bir yuva kuramamanın sıkıntısının bu noktalara varacağını hesap edememişti Nazlı. Ne kadar da erken bırakıp gitmişti annesiyle babası onu. Keşke bir abisi, bir ablası yahut boynuna sarılıp hüngür hüngür ağlayabileceği, kendisinden güç alabileceği bir kardeşi olsaydı. Yoktu işte, hiçbirisi yoktu. Yapayalnız kalmıştı bu koca dünyada. Dünya koca dünyaydı ama onun dünyası daracaktı. Kendisinin de zor sığabileceği, baharın ve yazın uğramadığı iki mevsimli bir dünyaydı bu... O bu dünyada bir başınaydı

Üç yıldan beri koparmıyordu Saatli Maarif Takviminin yapraklarını. Zira beklediği müstesna bir an yoktu içi boşaltılmış kof hayatında. Günler öylece geçip gidiyordu bilinmeze doğru. Hayat ne çabuk kaybetmişti anlamını. Renkler ne çabuk teslim olmuştu karanın ve karanlığın saltanatına. Ufuklar kimileri için alabildiğine geniş olsa da, onun için ne kadar da daralmışlardı. Birileri mehtabın aydınlığında sevdikleriyle zamanı doyumsuzca yaşarken ve içini hazlarla doldururken; ay ışığında ağlamak onun kaderi olmuştu. Elinden düşürmediği albümlerdeki fotoğraflar çoktan solmuş, rengini ve ahengini yitirmişti. Fakat yine de albümlere bakıp şahsi tarihini bu silik suretlerden öğreniyordu. Gecenin tenhalığında fotoğrafların insafına sığınıyordu. Gözlerinden süzülen sıcak damlalar albümleri ıslatıyordu. Yine öyle bir gece sıkıntısında fotoğraflara bakarken lise yıllarında çok sevdiği edebiyat öğretmenini Behice Hanım gözüne ilişti. Anne ve babasının fotoğraflarına baka baka bunları görmez olmuştu. Ne zamandan beri okul hayatını ve öğretmenlerini düşünmemişti.

Behice Öğretmen onun hayatında anne babasından sonra en çok değer verdiği üçüncü kişiydi. Bugünkü kırık dökük satırlarla dolu şiir müsveddelerini onun derslerinde edindiği ilhamlara borçluydu. Lise yıllarında edebiyat dersinden en yüksek notları Nazlı alırdı. Bir gün bu dersten dokuz alınca üç gün boyunca okula gelmez olmuştu. Diğer dersleri de iyiydi ama edebiyata düşkünlüğü öteki derslerle kıyaslanamayacak kadar büyüktü. Gece gün demeden sürekli okurdu. Okuduğu şiirlerin, hikâye ve romanların etkisinden uzun süre kurtulamazdı. Kendisini hikâye ve roman kahramanlarının yerine koyardı. Onu en çok etkileyen eserlerin başında Reşat Nuri Güntekin’in Çalıkuşu romanı gelirdi. Feride’nin duygusallığıyla kendi ruh dünyasındaki benzerlikler karşısında şaşkınlığını gizleyemezdi. Feride’nin Kâmrân’a duyduğu aşk ve yaşadığı acılar onun gözyaşlarını bir türlü kurutmamıştı. Kendini bu yangının ortasında kalmış bir yaralı gibi hissetmişti.

Behice Öğretmenin fotoğrafını görünce zaman adeta yirmi yıl geriye sarıldı. Bir an nefesi kesilir gibi oldu. Yirmi yıllık hatıraların üstü hâlâ kulllenmemişti anlaşılan... Bugünkü zayıf bedeni ve tarumar olan

duyguları geçmişin hüznünü taşımakta zorlanıyordu. O an yüzünde bir ısınma hissetti. Aynaya baktığında yüzünün kızardığını, al al olduğunu gördü, alyuvarların yüzüne hücum ettiğini hissetti. İçinde büyük bir boşluk oluşmuş, kontrol edemediği gözyaşları bu boşluğa doluşmuştu. Ruhundaki hüznün tortularını bir türlü atamıyordu. Baş, bedenine hükmetmekte zorlanıyordu. Bir zamanlar iri güller açan gönül bahçesinde yabancı otlardan başka hiçbir şey bitmez olmuştu. Bu değişim ve dönüşüm hayra alâmet değildi şüphesiz. Her geçen gün toplumdan kopuyor, iyice yalnızlaşıyordu. Anne babasından kalan küçük maaş da olmasa nefes alacak gücü bulamazdı kendisinde. Namerde el açmak, olmayan insafına sığınmak yaşarken ölmekten başka nasıl izah edilebilir ki!.... Ayakta durabilmenin hazzı hiçbir şeyle değişilmezdi. O da bu yolda yürümeye kararlıydı.

Fotoğrafi titreyen elleriyle yerinden çıkardı, gözünden süzülen bir damla yaş üzerine değdi. Fotoğrafta çok sevdiği iki arkadaşı daha vardı. Bunlar Gülsüm'le Hatice'den başkası değildi. Arkadaş olarak onları bilir, onları tanır ve kardeş olarak kabul ederdi. Kardeşinin olmayışı içinde büyük bir boşluk açmıştı. Bu boşluğu bu iki sevimli dostun sevgisiyle doldurur, onların varlığıyla teselli bulurdu. Onları görünce içi içine sığmazdı. Uzaklardan koşup boyunlarına sıkıca sarılırdı. Onlar da Nazlı'yı kardeş bellemişlerdi.

Albümdeki bu solgun ve tozlu suretler onu çok eskilere götürmüştü. Zaten bugünden kaçıp, geçmişin şefkat iklimine sığınmayı adet haline getirmişti. Zira onun hayatına dair bütün güzellikler mazinin ısıtılı fanusunda saklıydı. Bugünün acılarından kaçıp geçmişin güzelliklerine sığınarak kendince hayata tutunuyordu. Öyle ki zaman zaman sinesine elini koyar, yaşadığının tek delili olarak göğüs kafesinde atan kalbini yoklardı. Kalp atışlarını hissedince ancak yaşadığından emin olurdu. O şuh kakhahalar çok gerilerde kalmıştı. Ruhundaki sönük ışık, içindeki kör karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu. Renkleri siyahın gölgesinde kalmıştı. Siyah beyaz hayatın siyahı düşmüştü onun payına. Fiyakalı hayatlar onun duygu coğrafyasından çok uzakta bir yerdedi. Abdestli dudaklardan alınına konan sevgi mühürleri çoktan toprağın derinliklerinde kaybolup gitmişti. Boyu Himalayalar'ı aşan gurur ve naz, yerini şefkat ve merhamet dilencililiğine bırakmıştı.

Bacalardan tüten duman onun bacasından tütmezdi çoğu zaman. Zira bir başına olduğu için soğuk kış gecelerinde bile yorganın altına girer, battaniyelere sarılır, kitapların dünyasında yeni hayatlar keşfetmenin ve başkalarının mutluluklarından haz kapmanın telaşıyla sayfalar devirirdi. Çok nadir de olsa, kitaplardan sıkıldığında pencerenin perdesini aralayarak yoldan gelip geçenleri seyredirdi. Fakat hiç kimse onun kapısını çalmaz, ziline dokunmazdı. Zil sesine hasret kalmıştı uzun yıllardan beri. Sırf bu arzusunu gerine getirmek için eve gelişlerinde, sanki evde birisi varmışçasına, kendisini kapıda bekliyormuşçasına zili çalar, sonra da yaptığının mantıksız bir şey olduğunu düşünür, kendinden utanırdı. Demek ki bu derece dosta hasret kalmıştı yalnızlıklarla örülen duvarlarda mahpus kalan yetim yüreği... Yalnız, beyhude, biçare ve umarsızlıklar içinde.

Albümden çekip çıkardığı fotoğrafı, aynanın kenarına koyarken arkadaki rakamlar gözüne ilişti. El yazısıyla yazılmış bu rakamlar bir telefon numarasından başka bir şey değildi. "Bu numarayı başın sıkıştığında ararsın" deyip yazmıştı fotoğrafın arkasına. Fakat nasıl olmuştu da bugüne kadar hatırlamamıştı hayatında çok önemli bir yer tutan öğretmeninin bu sahiplenici tavrını ve yazdığı numarayı... Oysa kendisiyle konuşacak bir dostun hasretiyle yanıp tutuşuyordu uzun senelerden beri. Demek ki hafızası da eski gücünü yitirmişti.

Hiç zaman kaybetmeden büyük bir ümitle ve heyecanla telefonun tuşlarına basmaya başlamıştı. Fakat içinde de, öğretmeninin telefonu bu kadar uzun yıllar içerisinde değiştirdiği veya başka yerlere taşındığı korkusu yok değildi. Şayet işler istediği gibi giderse öğretmeni acaba kendisini hatırlayabilecek miydi? Ya emri Hak vaki olmuşsa... Bunları düşünmek istemese de zihnindeki cadı kazanı boş durmuyordu. Korkuyla ümit arasında gidip gelirken telefonun kesik kesik 'bip' sesleriyle hayalleri dumura uğradı. Telefon düşmemişti. Fakat yürek kalesinde besleyip büyüttüğü umutları yine düşmüştü. Arama işini birkaç kez denedikten sonra yine de düşmeyince fotoğrafı duvardaki aynanın sağ üst köşesine yerleştirdi.

Yüzünde acının ve hüznün derin çizgileri vardı Nazlı'nın. Söyleyecek nice sözleri vardı ama hayatta kendisini anlayabilecek ve dinleyebilecek bir muhatabı yoktu. Günün son ışıkları evin içine düşerken, içindeki hüznü ve burukluğu daha da arttı. Mutfığa geçerek tek kişilik bir şeyler hazırlamaya koyuldu. Babasından kalan en kıymetli yadigar olarak kabul ettiği radyoyu açtı. Radyoda çalan müzik ruh halini ne kadarda isabetli yansıtıyordu: "Akşam oldu hüznümlendim ben yine..." Gerçekten de akşamlar onu hüzne ve gözyaşına boğardı. Dört duvar arasında sıkışıp kalan ruhu ancak kitapların satır aralarında aradığı genişliğe kavuşurdu.

Nazlı, çorba ve salata gibi pratik yemeklerle öğün savardı. Öğün savardı diyorum, çünkü o yemeğe düşkün değildi. Mutfaktaki kap kaçak, bir kaşık, bir çatal ve bir tabak dışında hemen hemen hiç kullanılmazdı. Nazlı, akşam yemeğinden sonra perdeyi aralayıp şehrin titrek ışıklarını seyretti. Sokaklardan yavaş yavaş el ayak çekiliyordu. Sokaklardan çekilen hayat evde devam ediyordu. Anneler muhtemelen çocuklarına en güzel yemekleri yapmanın telaşı içerisinde mutfaklarda hünelerlerini gösteriyorlardı. Babalar gazetelerini almış, evin başköşesinde oturmuş, dünün ve bugünün hadiselerini öğrenme gayreti içerisinde gazete sayfalarını kalın çerçeveli gözlüklerin camlarının arkasından okuyorlar. Kim bilir her evde ayrı bir telaş ve heyecan yaşanıyor akşamın geceye döndüğü bu dar vakitlerde... Oysa Nazlı'nın her günü ve her gecesi birbirine benziyor, zamanın geçtiğini acıkınca anlıyordu. Geceler onun kasvet ve yalnızlığının çoğaldığı zamanlardı. Kimsesizlik ve bir başınalık, içinde koca bir oyuk gibi duruyor, zehirli sızısını oraya boşaltıyordu.

İçindeki sıkıntıyı ancak uykuda bir kenara bırakabiliyordu Nazlı. Fakat günün ilk ışıkları bazılarını taze başlangıçlar getirirken onun kederli hayatını tekrar geri getiriyordu. Yaşananlar usanç ve yılgınlığa dönüşerek ömrün çile nöbetlerine kapı aralıyordu. Onun da herkes gibi yaşamayı düşlediği hayalleri ve

umutları vardı. Her gecenin bir sabahı vardı ama sabahlar ona mutluluk getirmiyordu; aksine onu acı gerçeklerle yüzleştiriyordu. Seher, karanlıkları kovsa da; içindeki karanlık, yarınlara ışığına meydan okuyordu. O, bu meydan okuyuş karşısında, elinden geldiğince iri ve diri durmaya çalışıyordu.

Geceleyin uykusu tutmadığı için sabahleyin geç kalkmıştı. Aynanın karşısına geçip dağınık saçlarını düzeltirken aynanın sağ köşesine illeştirilen fotoğrafa takıldı gözleri. Eline alıp evirdi çevirdi... “Bir kez daha şansımı deneyim” diyerek telefona yaklaştı. İçindeki umut dağları ulaşılabilir gözükse de şansını denemekten ne zarar gelirdi ki!... Üç kez peş peşe aradı, fakat numara yine düşmedi; tam vazgeçecekti ki bir kez daha tuşladı numaraları. Kulaklarına inanmadı. Bu sefer “bip” sesi yerine, uzun bir ses kulaklarını okşuyordu. Numara düşmüştü, fakat bu yeterli miydi? Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Çünkü yaşadığı meşakkatli hayat ona bunu öğretmişti. Telefon kaldırıldı nihayet... Karşıdaki yaşlı ve kısık bir ses “Efendim” dedi. Nazlı “Behice Hanım’ın evi mi?” diye sorunca aldığı “hayır” cevabı yeşeren hayallerini bir kez daha yıktı. Uzun bir konuşmadan sonra her şeyi öğrendi. Öğretmeni beş yıl evvel bu evi satın almıştı. Telefonunu da evin yeni sahiplerine bırakmıştı. Kendisini merak edenlere yeni hanesinin numarasını da vermişti. Bu Nazlı’nın kırılan hayallerini tamir etmeye yetmişti. Zira bir ışık görünmüştü kapkaranlık sokakların öbür ucundan....

Akşam yine tüm burukluğuyla çökmüştü üzerine. Kuytulara canlanan hatıraları üzerindeki yorgunluğu iyice belirginleştirmişti. Bütün varını koca bir yangında kaybeden ve küller ortasında şaşkınca sağa sola bakan bir müflisten farksızdı. Fakat geçmişte çok sevdiği ve şimdi desteğini beklediği öğretmeninin heyecanı, içini çepeçevre sarmıştı. Bu heyecanı gayret etse de bastıramadı bir türlü. Akşamın geceye döndüğü تنها vakitlerde gözlerinin hapsinde bir umut silueti gibi duran telefona sarıldı. Numarayı çevirir çevirmez hayat dolu bir “Alo” sesiyle sanki yeniden diriliş mustusuyla gözleri ve yüreği parladı. Evvela kendini tanıttı, sonra kiminle görüştüğünü sordu. Aradığı insan karşındaydı. Vakitsiz aradığı için özür dilemeye çalıştıysa da sesi titrediği için bunu beceremedi. Yutkunmakta bile zorlandı. Zaman, bir film gibi geçti gözünün önünden....

Çok uzaklardan geliyordu Nazlı’yı hayata döndüren ses... Yılların Behice Öğretmeni Yalova’dan sesleniyordu kendisine. Şimdi Merkeze bağlı, uzak sayılabilecek bir köy ilköğretim okulunda Türkçe öğretmenliği yapıyordu. Yeni Nazlılar yetiştiriyordu hayata. Telefonda ne kadar konuşulursa o kadar konuşabilmişlerdi birbirleriyle. Bu uzak görüşmelerin elbette devamı gelecekti. Nazlı çok kıymet verdiği öğretmeninin eteğine tutunmuştu bir kere. Öyle kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu. Geç bulsa da çabuk kaybetmek istemiyordu onu. Artık onun dünyası iki kişilikti. Geçmişten bugüne taşıdığı hayal kırıklıklarını ve umut kırıntılarını anlatabileceği bir dosta, çok uzun acılardan ve yalnızlıklardan sonra nihayet kavuşmuştu. Her gece uykularını bölen heyulalar bu gece, yerini heyecan ve sevinçlere bırakmıştı. Bu gece de bu yüzden bir türlü dost olamadığı uykuyla yolları ayrılmıştı. Uykusu kaçan kişilerin yaptığını yapmış, buzdolabının kapısını aralayarak, içindeki harareti dindirecek bir şeyler aramaya koyulmuş, bir büyük bardak soğuk ayranı bir dikişte içmişti. Fakat anıların tutuşturduğu bu harareti soğuk suların dindirmesi mümkün değildi. Bunu biliyordu.

Bir türlü uykusu gelmeyen insanların sinir bozukluğu onun da üzerindeydi bu akşam... Fakat yarından beklentileri vardı. Bu duygular serencamında pencereyi açarak camın kenarında sıralanan karanfil, kuşkonmaz, menekşe ve sultan küpesini gözleriyle süzmüş, içindeki heyecan taşkınlığını onlarla paylaşmıştı. Yüzündeki sıcaklığı hissederek aynaya koşmuş, gamzelerini saran kırmızılığı yok etmek için yüzüne bir avuç dolusu su serpmişti. Çok kere hüznünü paylaştığı sabah ezanının okunmasıyla gün de yavaş yavaş açıyordu. Yeni günün kendisine yeni başlangıçlar sunacağı umuduyla sabaha içten bir “Merhaba” dedi. Sabahın aydınlık ışıkları onu mutlak hakikatlerin kucağına oturtsa da artık gam değildi. İki kişilik bir dünyada yaşayacak olmanın doyumsuz hazzını yaşamasına hiçbir şey engel olamazdı. Artık hayata ve mutluluğa dair hiçbir şeyi ertelemeyi düşünmüyordu. Ertelediğimiz her şey unutulmuşluğun boşluğunda asılı kalmaya mahkûmdu.

Öğleye doğru telefon çalmıştı. Uzun yıllardan beri bir işe yaramayan, sesi soluğu çıkmayan telefon, yeni bir hayatın başlangıcını müjdeliyordu Nazlı’ya. Daha doğrusu bu tatlı melodiyi hayra yormayı yeğliyordu. Senelerdir suskunluk nöbetleri tutan telefonu çaldırmanın Behice Öğretmen olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ahizeyi kaldırdığında tahmininde yanılmadığını gördü. Her iki ses de telefonda geçmişlerini masaya yatırarak hâl uzanıyorlardı. Nazlı, acılı geçmişini anlattıkça öğretmeninin sesinin ağlamaklı bir hâl alarak titrediğini hissediyordu. Fakat geçmişin acılarıyla hüznülenmek yerine geleceğin umutlarının ve sevinçlerinin peşine düşmek en doğru ve isabetli hareket tarzıydı. Behice Öğretmen, Nazlı’yı yanına çağırıyor, misafiri olmasını istiyordu. Böylelikle de telefonun soğukluğunu aşmış olacaklarını, daha yakından hasbıhal etme imkânı bulacaklarını hesap ediyorlardı. Bakışları birbirine değince kim bilir ne volkanlar patlayacaktı gözlerinde....

Nazlı telefonu kapatır kapatmaz iç dünyasında muhasebe yapmaya, tereddütler ve tarifi imkânsız heyecanlar yaşamaya başladı. Yalnızlıkların ve zorunlu terkedilmişliklerin pençesinden bir türlü kurtulamayan bir kişinin kaybedebileceği ne vardı ki!... Uzak da olsa gidecekti, öğretmenini kucaklayacaktı. Onun şefkat ve sevgisinden payına düşeni alacaktı. Bu düşüncelerle vakit kaybetmeden biletini aldı. Ertesi günü akşamı yola çıkacaktı. Sanki hayatında bambaşka bir değişim ve dönüşüm yaşıyordu. Bazen de başına kötü bir şeyler geleceği korkusuyla iç sıkıntıları artıyor, mide ağrıları başlıyordu. Uzun ve heyecanlı bir yolculuk sonrasında nihayet Yalova’ya varmıştı. Aradan yirmi sene gibi uzun bir zaman geçmişti. Acaba terminalde kendisini nasıl bir insan karşılayacaktı? Çok yaşlanmış mıydı Behice Öğretmen? Soğuk mu, içten mi davranacaktı kendisine? Bu sorular biriktikçe birikiyor, girift sarmallar oluşturuyordu zihninde. Fakat ne olursa olsun, nasıl karşılanırsa

karşılaştın gelmişti işte. Bu hayat değirmeninde kaybedecek neyi vardı zaten? Hayat, ondan her şeyini çekip almıştı. Yukarda olanlar korkardı. Yukarda değildi, onun için de düşmekten korkmuyordu.

Terminalin geniş koridorlarında karşılaştıklarında ikisi de sevinç gözyaşlarını yerçekiminin insafına bırakmıştı. Dakikalarca kopmadan birbirlerine sarılmış, öylece ağlamışlardı. Zaten Nazlı'nın yıllardan beri dolmuştu yaralı yüreği... Senelerin zehir ve acı birikimini oracıkta boşaltmıştı gözlerinden. Bir dolmuş taksiye atlayarak hiç zaman kaybetmeden köye geçmişler, yeşilliğin ortasında sevimli duran tek katlı evin balkonunda ilk kahvaltılarını yapmışlardı. Kahvaltı boyunca gözlerini birbirlerinden ayıramamışlardı.

Bu güzel bahçeli köy evinde ikisinden başka kimse yoktu. Behice Hanım o korkunç 17 Ağustos depreminde Çınarcık'ta çok sevdiği eşini yitirmişti. Kendisi de depremden yaralı olarak kurtulmuştu. Kurtulmuştu kurtulmasına ama başta eşi olmak üzere her şeyini kaybetmişti. İşlerin yolunda gittiği bir zamanda yaşanan dehşetli bir deprem mutluluklarını toprağa gömmüş, hayatlarını altüst etmişti. Maddî, manevî neyi varsa birkaç saniye içerisinde hepsini kaybetmiş, kendisinin tercih etmediği bir hayatı yaşamaya mecbur bırakılmıştı. Zaten çocukları olmamıştı. İki kişilik bir aileydiler. Biricik hayat arkadaşını kaybedince iyiden iyiye yalnız kalmıştı. Mesleğinin öğretmenlik olması, yalnızlığını öğrencileriyle paylaşması onun için bir şanstı. Yoksa geçirdiği duygusal travmayı kolay atlatabazdı. Mesleği, onun yaralarının pansumanıydı.

Depremden birkaç ay sonra, yaşadığı acılardan bir nebze de olsa uzaklaşmak için tayinini uzak bir köye aldirmişti. Köy çocuklarının duruluğuna, saflığına, karşılıksız sevgilerine sığınmıştı. Onun kendi kanından, canından, neslini devam ettirecek bir çocuğu olmasa da öğrencileri onun evladı mesabesindeydi. Hepsini seviyor, sevgi ve merhametle kucaklıyor, bağrına basıyordu. Okulda mesai kavramına hiç mi hiç dikkat etmeden gecesini gündüzünü öğrencilerine ayırıyordu. Hafta sonlarında kendi gayretleriyle açmış olduğu kursta fakir köy çocuklarına, bir kuruş bile almadan özel dersler veriyordu. Bu konuda öncülük yaparak diğer öğretmenlerin de bu körpe yavrulara ders vermelerini sağlıyordu. Geçen sene bu köy okulundan beş tane öğrenci şehirdeki büyük okullarda okuma hakkını kazanmıştı. Köylü, Behice Öğretmenin bu gayretlerini takdir ediyor, onu köyün bilgesi, anası, bacısı, hayat kaynağı kabul ediyorlardı. Onun bilgi ve görgü birikiminden istifade ediyorlardı. Köyde bir meselesi olan, soluğu onun evinde alıyordu. Aileler arasındaki tartışmaları bile o tatlıya bağlıyor, muhtemel boşanmaların önüne geçiyordu. O, köylünün bağrına bastığı bilge anaydı.

Behice Öğretmen bir cumhuriyet bekçisiydi, o bir arifti. Arifler hep erkekler içerisinde çıkmazdı ya... Onun da arı duru bir ruhu vardı. Ömrü boyunca, yakın çevresinden başlayarak uzak çevresine doğru, insanların ruhlarındaki tortuları sevgi zımparasıyla sildi; yok etti. Arıydı, arıttı. Öncelikle örnek oldu; davranışlarını sözlerin önüne çekti. Etkiledi, etkilendi. Yılmadan, tek başına Hacı Bektaş Veli'nin izinde yürüyen, onun izini kendine iz edinen bir büyük irfan ordusu yetiştirdi. Büyüdü emelleri, canların yüreği oldu.

Nazlı'yla Behice Öğretmenin hayatında benzerlikler az değildi. İkisinin de kimi kimsesi yoktu. Birbirlerinden güç alıyorlardı. Bir aydan beri ikisinin de yüzü gülüyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Bir gün, köyün üçüncü sınıflarını okutan Davut Bey'in askerlik kâğıdı geldi. Bir ay içerisinde askere aldılar onu. Köy yerine öğretmen kolay kolay gelmiyordu. Kimse merkezi bırakıp köye gelmeyi düşünmüyordu. Durum böyle olunca öğrenciler öğretmensiz kaldı. Nazlı lise mezunu bir kızdı. Behice Öğretmenin aklına güzel bir fikir geldi. Bu fikri Nazlı'yla paylaşmadan evvel, ilgili Millî Eğitim Müdürüne düşüncesini açtı. Nazlı'nın, öğretmensiz kalan sınıfta vekil öğretmen olarak görevlendirilmesini sağlayacaktı. Müdür bu duruma sevindi, ücret karşılığı hemen göreve başlamasını istedi. Behice Öğretmen eve gelince durumu Nazlı'ya açtı. Nazlı "Acaba yapabilir miyim?" diye tereddüt etti. Behice hanım "Bu iş olmuştur" deyip bahsi noktaladı.

Nazlı derhal vekil öğretmenliğe başladı. İçi içine sığmıyordu. Hayatında en çok yapmak istediği işi yapıyordu. Öğrencilerinin gözlerinin içine bakıyor, "Öğretmenim" sözleri en güzel nağme yerine geçip kulaklarını okşuyordu. Nazlı; gece yarısına kadar çalışıyor, öğrencilerine daha faydalı olmak için büyük bir arayış içerisine giriyordu. Kısa zamanda okuldaki öğretmenlerin, öğrencilerin ve köylülerin beğenisini kazanmıştı. O, artık köyün ikinci Behice'si olmuştu. Hayatına bambaşka bir renk ve ahenk gelmişti. Geçmişte çektiği acıları düşünüyor, bugünkü hâline şükrediyordu. Fakat bu saltanat nereye kadar sürecekti? Davut Bey'in dönüşü, onun için bütün güzelliklerin hercümerç olması demekti. Olsun, zira ân'ı yaşamaya bakıyordu.

Çiçeği burnunda vekil öğretmen Nazlı, olumsuzluk çağrıştıran hiçbir şey düşünmeden ân'ın hazzını doyusıya yaşıyor, Behice Öğretmen'in gösterdiği aydınlık yolda, Hacı Bektaş Veli'nin yolunda gül yüzlü nesiller yetiştiriyordu. Bu nesillerin önünde bir çınar gibi duruyor, onları sert rüzgârlardan ve aşırı sıcaklardan koruyordu. O da arif olma yolunda ilerliyordu. Böyle aydınlık bir düşünce ırmağının kıyısında yaşayanların susuz kalması düşünülemezdi. Onlar yaşadıkları çevrede çok sevilir, toplumun doğal sigortası sayılıyorlardı. Arılar arılıklarını çevrelerinde hissettiriyor, kirlenen ruhları gül suyuyla arıtıyorlardı. Arınan ruhlar da hayata sevgi penceresinden bakıyor, yarınlara mutlu bir dünya bırakmaya çalışıyorlardı. Bu yol; canların yolu, gül yüzlü mürşitlerin, Hacı Bektaş Velilerin yoluydu. Bu yoldan gidenler evvela eline, diline, ahirde beline sahip olmayı erdemlerin en büyüğü olarak görüyorlardı. Dünden bugüne yansıyan bu sonsuz ışık, gelecek çağları aydınlatacak kadar da güçlüydü. Ne mutlu bu sonsuz ışığın altında aydınlık düşüncelere dalabilenlere!...

RUMUZ: BALIM SULTAN